

Zpravodaj

Kocianovy houslové soutěže

Sobota 9. 5. 2009

51. ročník KHS

číslo 4

**TEN, KDO se nedokáže ukáznit, nemá u houslí šanci
aneb na slovíčko s panem Štrausem**

Letošní Kocianovu houslovou soutěž navštívil i bývalý předseda poroty profesor Ivan Štraus. Tento laureát několika světových soutěží v současné době vede mezinárodní třídu na AMU, hraje sólově i v duetu s dcerou Michaelou a je předsedou několika hudebních nadací. My jsme jeho návštěvu využili ke krátkému rozhovoru.

V jakém věku lze podle vás již bezpečně poznat, jestli má houslista talent?

U velkých talentů se to pozná téměř okamžitě, jakmile se narodí. U těch normálních si myslím, že kolem šesti let lze poznat, jakou perspektivu vývoje kdo má.

Jakých nejznatelnějších rozdílů si všímáte u mladých houslových virtuosů oproti jejich ostatním vrstevníkům?

Já jsem samozřejmě velkým stoupencem lidí, kteří se této ušlechtilé činnosti věnují se zápallem. Jednak si myslím, že tak budou umět něco, co ostatní neumí, zadruhé budou mít bohatší život, protože budou vidět do muziky, a zatřetí to také slouží i k vnitřní perspektivě, protože ten, kdo se nedokáže ukáznit,

nemá u houslí šanci.

Nesetkal jste se někdy s rodiči, které byste označil za příliš ambiciózní?

Mnohokrát. Je to bohužel ke škodě těch dětí. Na druhé straně určitá ctižálost je na místě, protože bez ní to v podstatě nejde. Kdo nemá ctižálost, ten si může hrát doma. Všecko však musí mít svou míru.

Proč jste si vy sám před lety vybral právě housle?

Protože se zjistilo, že mám celkem slušný hudební sluch, a paní učitelka byla velice krásná a krásně voněla.

Jak byste hodnotil letošní úroveň soutěžících Kocianovy houslové soutěže?

Slyšel jsem pouze povinné skladby třetí a čtvrté kategorie a něco málo z volných skladeb, takže se zatím neodvážím nic hodnotit. Zatím se mi zdá, že to přibližně odpovídá těm minulým ročníkům.

Je známo, že působíte jako předseda ve správní radě Nadace Bohuslava Martinů. Jaký máte k tomuto umělci vztah?

Už od začátku to je srdeční záležitost. Bylo nám ve škole vnucováno, že to je ošklivý emigrant a tak dále, a pak jsem slyšel Otvírání studánek a řekl jsem si, že dospělí asi strašně lžou. Od té doby hudbu Martinů miluji a hraji při všech příležitostech. Myslím, že jsem nastudoval celé jeho houslové dílo a opakuji si jej znovu se svými studenty. Předněst hudební skladbu jistě neznamená pouze „zafidlat“ noty podle předlohy, vystihnout by se měla i její duše.

**Program dnes
9. května 2009
14.30 hodin**

**Závěrečný koncert vítězů a laureáta
51. ročníku KHS 2009**

Jak by ji měl podle vás interpret hledat?

To je jedno ze sít, která zabraňují přelidnění koncertních pódíí, protože po této stránce zatím ještě nevíme, co se v mozku a duši interpreta děje. Toto jsou procesy, které jsou jednak nemapovatelné a jednak neopakovatelné. To je to, čemu se říká nadání. Budťo to někdo cítí, slyší a naskočí na to, co mu poradí kantor, nebo zůstane za dveřmi toho ráje, kterým je muzika.

-AP-

KRÁTKÉ ZASTAVENÍ S JAROSLAVEM SVĚCENÝM

Je vidět, že je spokojený. Má taky proč. Kocianovo Ústí úspěšně směřuje k závěru, koncertní sály jsou zaplněné, zájem o houslovou soutěž a večerní koncerty velký,...Jaroslavův pozitivní přístup určitě přispívá k dobré náladě festivalu. Jeho houslařský um nás zavádí do jiných sfér...

Jak jste prožil uplynulý rok?

Mám za sebou poměrně náročný rok plný zahraničních zájezdů, natočil jsem nové DVD, CD. Cestuji hodně po zahraničí. Naposledy jsem byl v Indonésii, Thajsku a Singapuru. Předtím jsem se dostal do takových zajímavých států, jako je Jordánsko, kde jsem měl tu čest hrát na koncertě před Skalním městem v Petře. Hrál jsem v Abú Dhabí ve Spojených arabských emirátech, koncertoval jsem v Tripolisu, hlavním městě Libye, hrál jsem v Maroku. Měl jsem opravdu cestovatelský rok. Kromě toho se zabývám tuzemskou koncertní činností. Snažíme se tady vytvářet takové projekty, festivaly, které budou klasickou hudbu prezentovat. Kdybychom to nedělali, tak bychom se mohli za pár let divit, že se klasická hudba ocitá na chvostu zájmu. Takže rok byl velmi napěchovaný, že někdy už skoro nemůžete, ale na druhou stranu je dobře, že o naši hudbu je zájem.

Stačíte při své vytíženosti ještě sledovat vývoj své dcery?

Julie má výbornou paní profesorku Danu Vlachovou a musím říct, že jsem rád, že se jí dostává pravidelné báječné výuky. Mají spolu krásný vztah a já jsem v tom případě pouze takový odborný asistent – host. Jsem ale rád, když si s Julčou můžu zahrát. Letos se nám povedlo několik společných koncertů a jeden nás čeká ještě teď v květnu na festivalu v Mnichově. Takže dcera se už od patnácti začala objevovat na pódíích. Podstatné na tom je, že ji to baví a že se nenechává otrávit ničím, co by mohlo lidské vztahy komplikovat. Navzdory všemu ji obor tak uchvátí, že se ho rozhodla studovat. Od září nastoupí do prvního ročníku Pražské konzervatoře, kam udělala přijímačky. Z toho, že bude ve hře pokračovat a převezme rodinnou štafetu, mám jako tatínek - houslista velkou radost.

Děkujeme za rozhovor a přejeme optimistického ducha do dalšího období.

-LJ-

III. KATEGORIE - VÝSLEDKY

Jak to slyším já

Poslední den soutěže, pátek 8. května – III. kategorie, druhé kolo.

Tijana Milakovic: – „Úvodem záplava „drobných“ tónů ve vysokém tempu. Oproti všem dramatickým začátkům skladeb, co tu už zazněly, to působí osvěžujícím dojmem. Patecké tóny se ozývají až v druhé skladbě – Bruchově koncertu. Třetí skladba je posluchačsky vděčná – vždy je příjemné, když klavír opustí roli doprovazeče a začne si s houslemi povídat (Španělský tanec)...

Markéta Nádvorníková: „Odborníci mají řadu vhlédů a ponorů do technického a hudebního provedení skladby. V konečné fázi se však určitě alespoň zhruba shodnou s hodnocením tzv. hudební veřejnosti, která výkony přijímá povětšinou intuitivně. Výkon musí totiž v první řadě zaujmout. Vytvořit „svůj svět“, vtáhnout do něj posluchače. Markéta na pódiu svůj svět vytvořila. To byl hezký hudební výkon! Aplaus publika.

Namunn Tsendayush: „Co mě napadá... Mongolské a evropské historické tradice mají k sobě více než daleko. A nakonec mongolská soutěžící hraje na pódiu KHS. Není to úžasné? Řčení, že hudba spojuje národy, není jen fráze. Jak obstojí výkony mongolských soutěžících ve světle nejvyšší evropské konkurence? Nejsem schopný posoudit úroveň jejich hry. Ovšem druhá skladba je více než poslu-

Výsledková listina – III.kategorie – 2009

1. cena: Weronika Dziadek, Polsko
Alexandr Zarzycki: Mazurek

2. cena: David Petrlík, Francie
Antonio Bazzini: Rej skřítků

3. cena: Eva Schäferová, Liberec
Tijana Milakovic, Srbsko
Markéta Nádvorníková, Police nad Metují

ČU I.: Gabrielle Huszti, Rakousko

ČU II.: Helena Dawn Yah, Singapur
Markéta Dominikusová, Letohrad
Namuun Tsendayush, Mongolsko

čačsky atraktivní!!! Zdá se, že podle početnosti účastníků a jejich nasazení a zaujetí pro věc Evropu dobývají více než úspěšně. Alespoň podle hudebních soutěží v Ústí nad Orlicí (HVS a KHS). Jakkpak si vedou jinde?

Markéta Dominikusová: „Výkon sledují místní se zatajeným dechem, jak drží palce. Markétu všichni známe, je z ne-dalekého Letohradu, s maminkou kamarádíme... Snad se jí podaří překonat potíže s paží, kterými donedávna trpěla, a naváže na své úspěchy. Nadání i pracovitost na to má.“

David Petrlík: „V dívčí převaze na KHS konečně báječně hrající mládenec! Oceňuji i živou mimiku, úsměv. To je na jinak „vážném“ pódiu KHS zážrak. Navrhuji Cenu publika! Konečně někdo, kdo byl nad svým výkonem. Náhled, úsměv, zaujetí, radost ze hry! Rej skřítků! Ano! – Jeden vede houslistovi smyčec, druhý se na něj zubí kdesi z pódia, interpret mu úsměvem odpovídá. Bravo!! Neutuchající potlesk.“

Eva Schaferová: „Po předchozím výkonu je těžké zaujmout i kvalitní hrou...“

Weronika Dziadek: „Cikánské melodie... ano, ano ... to jsou. Dokáží si představit, že po úvodní introdukci je noc, na pódiu hoří oheň a u něho interpretku hraje. Místy dokonalá iluze ze hry. Bravo! Jako laik posluchač jásám!!! To je atmosféra!“

Helena Dawn Yah: „Známa skladba i pro nehouslistu. Vedle velkých mistrů, kteří ji nahráli na gramofonové desky, je těžké ji zahrát tak, aby to oslovilo, zaujalo. Ale klobouk dolů, v tomhle věku! Laická výhrada – chybí jiskra v oku houslistky, mimika, souznění s nástrojem. Sláva! Úsměv přišel při děkovačce!“

Gabrielle Huszti: „Na závěr odpoledne standardní výkon, nepochybně kvalitní. Hezky vystavený Tartini... Ovšem vedle výrazných výkonů, které zaujmou z nejrůznějších důvodů, nevím, kam bych zařadil tento... Jaké výrazné výkony mám na mysli? David Petrlík, Weronika Dziadek, Markéta Nádvorníková. Zkrátka je cosi mezi nebem a zemí, co se nedá změřit, ale co výkon dotváří.“

-MN-

OPĚT NA SLOVÍČKO, TENTOKRÁT S MARKÉTOU DOMINIKUSOVOU A JEJÍ MAMINKOU

Sympatická a skromná Markéta neměla ze svého výkonu v druhém kole dobrý pocit. Po tom, co odehrála, rychle utekla z pódia. Markéta i její maminka jsou velice příjemné a tvořit s nimi rozhovor je radostí. Vy si můžete přečíst alespoň jeho část.

S Markétou:

Co bys chtěla po škole dělat?

Navštěvuji osmou třídu základní školy a ráda bych studovala na konzervatoři v Praze.

Vědí spolužáci o tvém talentu?

Někteří ano, ale abych pravdu řekla, moc se se spolužáky nebavím.

Máš mezi soutěžícími přátele, nebo je považuješ za konkurenty?

Našla jsem si tu kamarádku Evu Schäferovou, se kterou se stýkám i během roku.

Kolik času denně věnuješ houslím?

Každý den hraji tak jednu dvě hodiny, což je hodně málo, ale mám teď problémy s rukou, takže bohužel ani houslím nemůžu věnovat více času.

Jak dlouho ti trvalo nacvičit skladbu, kterou jsi hrála v druhém kole?

Na skladbě pracuji asi od září.

Měla jsi dnes trému? Jak se jí zbavuješ?

Poslední dobou jsem nervózní pokaždé. Když jsem byla menší, zvládání trémy bylo mnohem snazší. Před každým vystoupením zhluboka dýchám, ale nikdy se trémy zcela nezabavím. Hodně to ovlivní můj výkon.

Vozíš s sebou nějaký talisman?

Vždycky s sebou беру plyšového medvěda.

Jakou muziku si poslechněš jen tak pro odreagování?

Nejčastěji rock. Líbí se mi kapely jako Green Day nebo

Linkin Park, z české scény Chinaski.

S maminkou Olgou:

Jste hudební rodina?

Dá se říct, že ano. Já hraji na klavír, Markétka se se-strou na housle a syn na flétnu.

Kdy a jak se projevil u Markéty talent?

Já si myslím, že už když byla úplně malá. Vlastně dřív zpívala než mluvila. Housle záviděla starší sestře. Pořád se jí pletla do zkoušení, až jsme jí museli koupit vlastní housle.

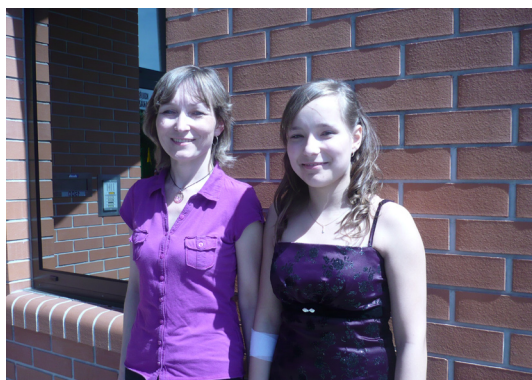
Doprovázíte dceru ráda?

Moc ne. Mám trému sama za sebe a ještě třikrát takovou za Markétku, aby se jí to povedlo. Všechno to ustát je strašně těžké. Teď už hrajeme náročné skladby a já bych se ráda ze spolupráce s dcerou nějak vyvlékla (směje se).

Chtěla byste, aby se Markéta hudbou živila?

Myslím, že to k tomu spěje, protože ji hraní baví. I kdyby třeba časem nehrála, ale učila, práce s hudbou by ji určitě naplňovala..

-PVa-

Markéta a její maminka

Znovu jsme požádali některé z členů poroty, aby se vyjádřili k výkonům soutěžících, tentokrát ze III. kategorie. Zástupci z řad hodnotitelů si na nás udělali čas v přestávce mezi jejich poradou a vyhlášením výsledků. Laskavě nám sdělili své dojmy a případné rady druhým nejstarším účastníkům KHS i jejich učitelům.

Profesor Peter Michalica

Hudba je sice součástí přírody, ale ne vždy s ní v tomto oboru kalkulujeme. Každý pedagog a každý profesor by radši na tu přírodu zapomněl, ale ona je neúprosná a stará se o to, aby každý rok nechrlila geniální talenty. A tak jako se v některých ročnících ve třetích kategoriích daly najít skutečně mimořádné objevy, při jejichž hře i porotci zadržovali dech, v letošním roce se tak nekonalo. Příroda jednoduše úradovala. Myslím si, že je to důstojné a správné. Měli jsme možnost ve III. kategorii vyslechnout řadu různorodých a i zajímavých přístupů k hudebnímu materiálu, ty se ale vždy nemusí shodovat se základním vkusem poroty, což se samozřejmě projeví i v bodování. V každém případě i zde se ukázalo osudným to co v minulosti i v jiných kategoriích tohoto ročníku, a to nevhodnost výběru skladeb. Respektive byly tu některé případy, kde se soutěžící poškodil tím, že si ke své favoritní skladbě přibral ještě něco jiného. Myslím si, že míra upřímnosti, která je vždycky explozí na takovýchto soutěžích mladých lidí a kterou by i zkušení umělci mohli těm dětem závidět, nestačila. Osobně jsem toho názoru, že někteří soutěžící jsou ve vývinu. Možná, že když přijdou o rok o dva později už v jiné kategorii, dokáží ukázat mnohem více. Všeobecně se konstatuje, že druhá kategorie byla silnější než třetí. Možná i proto, že mladší účastníci neměli takovou těžkou a riskantní povinnou skladbu. Příprava této složité skladby možná odčerpala část energie do druhého kola.

Shizuka Ishikawa

Já bych už jen maličko doplnila pana profesora. Z té praktické stránky bych všem zúčastněným doporučila vzít si noty a znovu se vrátit k tomu, co se nepovedlo. Mladí lidé mají ve zvyku to, co se už odehrálo, zavřít do skříně a více se k tomu nevracet, což je špatný přístup. Správné je udělat jakýsi celkový obraz toho, co bylo v pořádku a co ne, zhodnotit a případně poopravit a až potom se věnovat další skladbě. Ještě bych dodala, že hodně soutěžících hraje k oknu a k těm modrým žaluziím. Nám to teď sice nevadí, protože tady je výborná akustika, ale ve špatném sále nebo s orchestrem by to mohl být velký hendikep.

Profesorka Jindřiška Holotová

Oba mí kolegové krásně popsali tu situaci kolem III. kategorie. Já bych se zamyslela trochu jiným směrem. Pro mě je to každý rok velká slavnost, když jsem přítomna tomuto klání mladých houslistů. Je to pro porotce i kantory velká škola a velké poznání, pro začínající hudebníky to jsou nezastupitelné zkušenosti, které oni ve svém vývoji velmi potřebují. Tím, že se srovnávají se svými vrstevníky, ohromně rostou. Dnes už je Kocianova houslová soutěž na mezinárodní úrovni, tedy záběr má široký. Chtěla bych se dotknout třeba problému volby repertoáru, což už říkal pan profesor. Je to na zodpovědnosti vyučujících a i při nejlepší vůli se právě stane, že se pak na soutěži ukáže, že ta ruka nebyla úplně šťastná. Ze všeho se člověk musí umět poučit do následujícího konání. Zdůraznila bych onu důslednou práci při rekapitulaci všeho, co se nepovedlo, a napravení nedostatků, jak zmiňovala paní Ishikawa. Z mého pohledu se při velkém muzikantském zápalu chybovalo v takových těch základních kategoriích, jako je intonace, rytmus nebo zvuková zřetelnost. Takže bych doporučila jakousi přízemní přípravu, která je nezbytně nutná k tomu, aby se pak dokázala tlumočit ta krásná hudba a aby se mladí umělci mohli přibližovat mistrovství. V tom jim všem přeji hodně zdaru.

Ve čtvrtek večer se v chrámu Nanebevzetí Panny Marie sešli tři skvělí hudebníci. Do Ústí zavítal Josef Popelka, vynikající varhaník, spolu s ním Miloslav Klaus, hráč na španělskou kytaru, a Jaroslav Svěcený, jeden z nejlepších současných českých houslistů. Netradiční kombinace varhan, houslí a kytary přilákala velké množství lidí, takže kostel byl zaplněný do posledního místa.

Úvodem všechny přivítal pan farář Vladislav Brokeš. Pak už jsme se mohli zaposlouchat do skladeb od světových velikánů, za všechny jmenujme Johanna Sebastiana Bacha, Antonia Vivaldiho nebo Nicola Paganiniho. Mohli jsme slyšet kombinaci jak dvou, tak i všech tří nástrojů a rozhodně to stálo za to. Pánové sklidili dlouhý potlesk, a tak publiku za odměnu nadělili ještě dva přídávky.

V posledních dnech se v Ústí nemluví o ničem jiném než o houslovém světě, proto jsem se rozhodla vyzpovídat zástupce hry na jiný strunný nástroj, konkrétně pana Miloslava Klause. Hře na koncertní kytaru se věnuje od svých osmi let a procestoval s ní už celý svět.

Kdy a jak vůbec vznikla myšlenka, že založíte takové netradiční trio – varhany, housle a kytara?

Já bych to nenazval přímo založením tria, ale spíše spoluprací. Přijeli jsme do Ústí společně si zahrát a jsme tomu rádi.

Je to váš první společný koncert?

S panem Svěceným jsem už vystupoval, ale s panem Popelkou mám premiéru. Takže ano, je první, ale určitě plánujeme ještě další.

Jak se Vám v ústeckém kostele hrálo, pokud to porovnáte například s divadlem?

Kostel je kostel, s divadlem se nedá srovnávat. Perfektní akustika, atmosféra byla naprosto úžasná. Hrálo se nádherně, byli jsme moc spokojení.

Sledujete Kocianovu houslovou soutěž?

Nedá se říct, že bych ji nějak do detailů sledoval, ale vím o její existenci. Kolega má dceru houslistku a skoro všichni, kteří v houslovém světě něco znamenají, touto soutěží prošli.

Vy osobně se nějak zajímáte o mladé nadějné hudebníky?

Upřímně řečeno, těch mladých hudebníků je tolik, že se začínám bát, že až se o ně začnu zajímat, tak nás převálčí. Už teď jsou skoro lepší než my.

-LJO-

Kdy „déle“ znamená více?

Ve třetím čísle našeho zpravodaje byl otištěn článek porotců Dany Vlachové a Františka Novotného (Zpravodaj KHS, článek „Po sečtení bodů bylo jasno“). Mimo jiné se zde zmiňují také o možnosti prodloužení časového limitu v jednotlivých kategoriích. Co na to říkají sami soutěžící?

Sama jsem se vždy do vymezené doby vešla, ale s prodloužením časového limitu bych určitě souhlasila. Bude to lepší i pro ostatní soutěžící, kteří pak stihnou dokončit svá vystoupení.

(Pavla Mazancová, IV.kat.)

Většina hraných skladeb jde nad limit a sehnat dílo pod patnáct minut je obtížné. Sám tento problém pociťuji, prodloužení vymezeného času bych uvítal.

(Šimon Matouš, IV.kat.)

Moje skladba trvá přesně patnáct minut, ale určitě bych prodloužení ocenila. Dílo kteréhokoliv autora, které se nestihne dokončit, je jakoby prázdné. Možnost hrát déle by nevadila, i když hrát skladbu trvající okolo dvaceti minut bych nechtěla.

(Julie Svěcená, IV.kat.)

-PV-

Výsledková listina – IV.kategorie – 2009

1. cena: Šimon Michal, Praha, Laureát KHS
Johannes Brahms: Koncert D dur,
op. 77, 1. věta
2. cena: Aleksandra Bucholc, Polsko
Josef Suk: Čtyři kusy, op. 17 č. 3
2. cena: Julie Svěcená, Praha
Otakar Ševčík: Holka modrooká
3. cena: Ludmila Pavlová, Praha
Šroubková Olga, Praha

ČU I.: Leoš Drda, Havířov

ČU II.: Lenka Němcová,
České Budějovice

ČU III.: Pavla Mazancová,
Police nad Metují

Jak to slyším já

Čtvrtá kategorie, druhé kolo, pátek 8. května 2009 odpoledne.
Leoš Drda: „Účinkující předvádí, co je možné v jeho věku zahrát. Přemýšlím, kolikrát jsem slyšel Leoše Drdu hrát na KHS. Je lepší a lepší... výborný! Dlouhotrvající potlesk.“

Pavla Mazancová: „Už u druhého soutěžícího si říkám, že tady jako laik nemám co hodnotit. Obdivuji! Snad jen postřehy – na této úrovni už spoluúčinkují i klavírní korepetitoři. Jde už o drobné nuance, o hudbu. A právě prof. Foltýnová u klavíru je jistota, o kterou se dá opřít!“

Šimon Michal: Impozantní nástup – mužný záběr... Opět vzpomínky – Šimon na KHS jezdí s bratrem Matoušem od mala. Ten tedy vyrostl! Ve všech kladných smyslech slova. Je hříchem něco psát a neposlušovat! Bravo! Nepochybně jeden z nejlepších výkonů soutěže. Neutuchající potlesk.“

Julie Svěcená: „Soustředění v sále by se dalo krájet! Sedím, poslouchám, poznámky píši až o přestávce po výkonu. Hluboká skladba. Výborný výkon. Gratuluji a posílám pozdrav i klavíristce. Tady jsem opravdu zvědavý na hodnocení poroty. U mě medailové místo, ale ještě nás čeká několik soutěžících.“

Ludmila Pavlová: „Sibelius... To je tedy úžasná skladba. Vyžaduje plné soustředění. Zabere plnou mozkovou kapacitu. Slyšet ji ještě jednou, padnu... Opět dlouhý potlesk.“

Lenka Němcová: „Zdalipak mají soutěžící tak dobré housle nebo to je akustikou, že nástroje tak dobře znějí? Jistě, své hraje i jistota a um soutěžících. Ale že to soutěžící ve forte zní, co???“

Aleksandra Bucholc: „Zprvu sólo housle – příjemná změna ve zvuku. Ale je naléhavost Cikána opravdu cikánská? Osobně jsem zkažený nahrávkami a koncertem souboru Romano Rat a Idy Kellarové, takže mi vše jiné zní málo autenticky. Já vím... umělecká stylizace. (Ale u vítězky III. kategorie tam ti cikáni byli!)

Odezva u publika opět nadstandardní!“

Olga Šroubková: „Od samého úvodu virtuózní, přesvědčivé, mozaika barev, nálad. Výborná paní profesorka Forstrová u klavíru!!! Důstojná tečka na konec soutěže! Bravo!“

-MN-

OPĚT NA SLOVÍČKO, TENTOKRÁT S LEOŠEM DRDOU A JEHO PANÍ UČITELKOU

Leoše a jeho paní učitelku jsme zastihly krátce před vyhlášením výsledků druhého kola, proto jsme neměly mnoho času na delší rozhovor. Přesto na nás zapůsobili velmi mile a spolupráce s nimi byla příjemná.

S Leošem:

Pamatuješ si na okamžik, kdy jsi měl housle poprvé v ruce?

Ano, na to si vzpomínám. Byly mi čtyři roky.

Stíháš se věnovat i nějakým dalším koníčkům?

Hraji šachy, někdy fotbal, často plavu.

Máš nějaký hudební vzor?

Vzor ani ne. Líbí se mi, jak hraje Pavel Šporcl.

Účastnil ses i jiných soutěží?

Byl jsem na menších soutěžích, třeba v Nové Pace. Kocianka je můj největší úspěch.

Líbila se ti povinná skladba v prvním kole?

Určitě. Ani mi nepřišla moc těžká. Cvičil jsem ji od ledna.

Jaký hudební styl posloucháš?

Mám rád hlavně vážnou hudbu.

S Martou Bystroňovou:

Je spíše radostí nebo strastí mít takhle nadané dítě?

Samozřejmě radost i strast, to se vzájemně protíná. Hlavně je to ale velká zodpovědnost mít takového žáka a věnovat se mu mnohem více než ostatním svěřencům.

Pochází Leoš z hudební rodiny?

Myslím, že ne. Jeho tatínek sice hrál na housle, ale jen tak lehce a vůbec mu to nešlo.

Může se Leoš v případě úspěchu těšit na zvláštní odměnu?

Já ho určitě pochválím, ale o materiální odměně se hovořit nedá, je to spíše podpora.

V roce 2008 navštívili houslaři Jan a David Pötzlovi z karlovarského houslařského ateliéru Pötzl Kocianovu houslovou soutěž, která slavila půl století úspěšné existence a bylo opravdu nač vzpomínat.

Shodou okolností jsme si připomínali i sto let od narození a deset let od úmrtí generačního předka, houslaře a hudebníka Josefa Pötzla, čestného hosta soutěže, pro něhož byla účast v Ústí nad Orlicí vždy silnou srdeční záležitostí, jak bylo všeobecně známo.

Upřímně se radoval z výkonů talentovaných dětí a se zájmem sledoval jejich umělecký vývoj, obdivoval a cenil si práce všech, kdož se na organizaci a úspěchu soutěže podíleli. Snad si při tom zavzpomínal i na svá učednická muzikantská léta.

Jako talentovaný žák absolvoval v letech 1918–1926 výuku na housle, klarinet a hoboje, kterou ukončil s výborným prospěchem. Později sám přivedl řadu svých žáků k úspěšnému studiu na konzervatoři a k profesionální hudební kariéře.

Patří k významným představitelům krušnohorské houslařské školy, nejstarší houslařské školy na našem území, která vycházela zejména z německé a italské tradice výroby hudebních nástrojů. Ze severního úpatí hor, z oblasti německo-tyrolské, pochází pravděpodobně i houslařský rod Pötzlů. Datování historie tohoto rodu je komplikováno tím, že v roce 1739 byla většina dokumentů z oblasti Schönbachu (dnešní Luby u Chebu) zničena požárem a dochovala se pouze jediná matrika s prvním záznamem z r. 1698, zatímco významnější výroba hudebních nástrojů v Krušnohoří je nepřímo doložitelná již mnohem dříve, a to ještě před pražskou a krkonošskou houslařskou školou.

Objektivní obraz krušnohorského, zejména schönbašského houslařství, jeho historie a současnost byly po druhé světové válce tendenčně poškozovány a degradovány na manu-fakturní a masovou výrobu. Působení jednotlivých mistrů i celých houslařských rodů bylo úmyslně zamlčováno. V matričních záznamech však nacházíme významné houslařské rodinné dynastie například Plachtů, Sandnerů, Hoyerů, Schusterů a jiných.

Budoucí houslař Josef Pötzl měl to štěstí, že mohl z těchto bohatých zdrojů houslařského řemesla neomezeně čerpat. Ve svých deseti letech, v roce 1918, se stává žákem Státní odborné školy pro výrobu hudebních nástrojů v Schönbachu (obor hudba), od roku 1922 je paralelně i učněm vynikajícího houslaře Gustava Dietla a zároveň studentem Všeobecné hudební pokračovací školy v Schönbachu. V den svých osmnáctých narozenin se stává houslařským učněm a teprve po tříleté tovaryšské práci u houslařů Riedla a Sandnera je z něho houslař. Své první housle zhotovil v patnácti letech a sám na ně hrál až do nástupu na vojnu. Veškerou tuto zkušenost beze zbytku zúročil nejen ve své práci, ale i při výuce na houslařské škole.

Z dosud objevených materiálů předchozích šesti generací se v houslařském rodě Pötzlů setkáváme v průběhu více než dvou staletí převážně s houslaři či hudebníky. Největší ztrátu utrpěl rod v období 1. světové války, během které tři z pěti představitelů rodu zahynuli (včetně Františka Xavera Pötzla, otce Josefa Pötzla), jeden upadl do ruského zajetí, kde působil jako hudební skladatel a kapelník ve službách cara Mikuláše II. Vrátil se pouze jediný, Wincenz Pötzl, který se posléze odstěhoval do Německa.

A tak období mezi oběma válkami patří nejen k obtížným, ale zároveň velice úspěšným obdobím Josefa Pötzla. Postupně vybudoval tři houslařské dílny: v Nýrsku, Hranicích na Moravě, aby posléze

Laureát KHS 2009:

Šimon MICHAL, Praha

Cena Editio Bärenreiter Praha pro Laureáta KHS 2009:

Šimon MICHAL, Praha

Cena Editio Bärenreiter Praha pro pedagoga, jehož žák se stal Laureátem KHS 2008.

Jaroslav FOLTÝN, Praha

Cena Nadačního fondu MJK pro nejlepšího interpreta skladby Jaroslava Kociana:

Chanelle BEDNARCZYK,
Polsko

Cena EMCY za vynikající interpretační výkon:

Šimon MICHAL, Praha

Diplom za vynikající klavírní doprovod:

Markéta CIBULKOVÁ
Daniela FOLTÝNOVÁ
Hana FORSTEROVÁ
Martina HÁJKOVÁ
Jiřina KOLMANOVÁ
Jacek OBSTARCZEK

Cena předsedy správní rady Nadace Bohuslava Martinů prof. Ivana Štrause pro nejlepšího interpreta skladby Bohuslava Martinů:

Pavla TESAŘOVÁ, Praha

natrvalo zakotvil v Lubech. V té době vycházejí z jeho dílny převážně nástroje modelu Nicolo Amati a Guarneri Giuseppe del Gesù.

Odborníky je však mimo jiné ceněn i za odvahu a schopnost pustit se svou netradiční cestou. Od poloviny čtyřicátých let se intenzivně věnoval vývoji vlastního modelu nástroje, který by splňoval jeho náročné, zejména zvukové představy. Po zbytek života jej potom neustále zdokonaloval.

Náročný úkol čeká Josefa Pötzla po 2. světové válce, kdy se téměř z ničeho měla obnovit houslařská tradice v Lubech. Jeho úcta k tradici a k řemeslu včetně osobních morálních kvalit mu umožnila, aby se za svou osobu dobře zhostil tohoto úkolu, ne vždy dostatečně doceněného. Do této etapy jeho života ale také patří jeho tuzemská a zahraniční ocenění a uznání (Polsko, Itálie, Belgie, USA), setkávání s vynikajícími hudebníky i talentovanými nadějemi a pozdějšími osobními přáteli, pedagogická činnost na houslařské škole apod.

Josef Pötl měl rád svou práci, dobrou hudbu i dobré lidi. Těžko lze spočítat, kolik nástrojů vydalo oněch téměř 75 let za houslařským ponkem. Jedno však víme jistě. Do Ústí nad Orlicí zajížděl i jeho syn Jan Pötl rád, protože tam zřejmě nacházel vše, co miloval. Po loňské návštěvě Kocianovy houslové soutěže se o tom osobně přesvědčil i vnuk David Pötl spolu s ostatními příslušníky rodiny.

Houslařský ateliér Pötl, Karlovy Vary, Mgr. Marie Pötllová
Karlovy Vary 6.května 2009

POVINNÉ SKLADBY PRO 52. ročník KHS 2010

I.KATEGORIE:

Zdeněk Fibich: Sonatina d moll, op. 27, 1.
věta (bez repetice)

II.KATEGORIE:

Antonín Dvořák: Romantické kusy č. 1, 2,
op. 75

III. KATEGORIE:

Jaroslav Kocian: Intermezzo Pittoresque,
op. 18, č. 2

IV. KATEGORIE:

Pablo de Sarasate: Introdukce a Tarantella,
op. 43

ZPOVÍDÁME POROTU

Soutěž skončila. Čtvrtá kategorie je vždy nabitá, a tak se očekával velký boj, protože zde hrají opravdu ti nejlepší z nejlepších a repertoár, který si zvolili, je repertoárem hotových umělců. Myslím si, že tato kategorie byla velice úspěšná a že zdárně ukončila letošní ročník Kocianovy houslové soutěže. Mohli jsme slyšet opravdu špičkové výkony. Samozřejmě nic není dokonalé, vždycky se něco malinkého přihodí. Možná je to dáno atmosférou, která je zde tradičně napjatá. Proto dáváme důraz především na celkový dojem z vystoupení, který byl ve většině případů kladný. Bratr loňského absolutního vítěze Šimon Michal rozhodně neudělal Matoušovi ostudu a zdá se, že kráčí

v jeho šlépějích. Vyhrát si zasloužil. Mohu prozradit, že když se spočítaly body, nebylo o čem diskutovat.

Letošní ročník byl úspěšný, celková úroveň byla možná o trochu nižší, ale po loňském hvězdném roce, kdy jsme slavili kulaté jubileum, se není čemu divit. Tentokrát sice nepřišlo tolik účastníků, přesto má Kocianova houslová soutěž stále vysoké renomé.

-LJo, AP-

FIRST CATEGORY

We asked the representatives of the Jury to tell us something about the performances of the youngest competitors. We were talking to Pavel Hůla and Květoslava Hasilová.

Competition for the youngest category is over. In the last years we used to express our excitement about the level of performances which were permanently going up.

We are sorry, this year the situation is different. This year the Jury has not awarded the first prize, but second prizes have been given to three competitors. We really did not find anybody much better than the others, so we could not say „He/she is really the best and the winner.”

The Kocian Violin Competition is a top competition and we have to be a little strict. We were not able to give to anybody so many points to be enough for the first prize.

Where is the problem?

The first thing is that compositions were chosen badly. In many cases they were too difficult to suit the skills of these small children and especially above their abilities to create tones. In most cases children made a lot of mistakes in intonation and were not able to keep all marks and lengths in notations. As regards to vibrato, bad positions of hands caused a lot of problems, which should not have happened to the children at the competition of this level. So we would like to appeal to all teachers to keep the well known proverb „The less often means the more”. A good example is the composition *Intermezzo* by Martinů for the first round of the first category, which suits well to the children. Their performances were much better in the first round than in the second round.

There is a new question: What about creating a new category for the youngest?

Children's performances are getting better and better, and very talented six-year old girls who competed in this competition did not have any chance in the face of the rivalry of the older ones. Maybe one more category would be for the benefit of that. For the time being it is an issue to be discussed.

And it is a challenge for teachers. Please, write your opinions to the press centrum.

SECOND CATEGORY

The second category is over. The Jury was pleased with the high interpretation level of the competitors. It was a great advantage that the compositions were chosen very well and fitted in well with the maturity of the young violinists. Above all, the praise goes to the enlightened teachers. The obligatory composition for the first round was the *Lullaby in Ges-mayor* by Kocian, and it was very well understood even by participants from

abroad. The prize for the best interpretation of the composition by Jaroslav Kocian was awarded to the 12-year old Polish violinist Chanelle Bednarczyk who performed it with keenness and noble expression. She also received the first prize in the first category.

The young generation is more and more advanced, so the Jury is thinking about longer time limits for playing in all categories. The participants would have the chance to choose the compositions from wider and more serious repertoire.

After summing the points, the order of winners was clear. But also the Honorable Mention holders were so good, that numerous listeners were very satisfied and rewarded the competitors with a well-deserved applause. The atmosphere was more as at a concert show than at a competition.

Music is being said to join the nations, which is what the members of the Jury follow with a pleasure. It is a joy to see the friendly atmosphere between young musicians who were a moment ago rivals on the stage.

THIRD CATEGORY

Again, we asked some jury members to appreciate the competitors' performances, but this time from the third category. They agreed to do it for us during the break between their talk and the third category results announcement. They kindly told us their impressions and eventual advices for the other III. category competitors and their teachers.

Mr. Peter Michalica, Professor

The music is a part of nature, but we don't always count with it in this branch. Each teacher and each professor would like to forget about the nature, but the nature is merciless and makes it so, that there aren't geniuses every year. So, several years, there could be found real talents in the third categories, whose performances made the jury members hold their breath, but this year it is not that case. Simply said, the nature didn't produce any. I think it is right and in order. In the third category we had an opportunity to listen to a number of various and interesting approaches to the matter of music, but these will not always meet the basic requirements of the jury and naturally, this will result in number of awarded points. Anyway, also here it became fatal the same fact as in the past, and that the inconvenient choice of the composition. In other words, there were some cases, where the competitor damaged himself by playing some more composition to his main composition. I think, that the size of sincerity being always an explosion at such competitions with young people and that the skilled artists could envy them, was not sufficient this time. As to

me, some competitors are only in the stage of their development. Maybe, if they come one or two years later and already in other category they will be able to show much more. Generally speaking, the second category was stronger than the third one. The reason may be also the fact, that the younger competitors' obligatory composition wasn't such a difficult and risky one. The preparation of that complicated composition may have taken off some energy needed for the second round.

Shizuka Ishikawa

I would like only to add something to Mr. professor's words. From my practical point of view, I would recommend to all third category competitors to take the sheets of music and come back to that part, where they didn't manage in playing the composition. Young people use to close the things that had been played in a box and not to come back to it any more, but this is a bad approach. Correct is to make a total picture to know what was OK and what was wrong, to evaluate and maybe correct and then go to some other composition. Furthermore, I would like to say, that many competitors play towards the window and those blue sun-blinds. We take it as nothing important because of the excellent acoustic in the hall. Nevertheless, in a bad hall or by playing with an orchestra it could become a great handicap.

Jindřiška Holotová, lady professor

Both colleagues of mine have nicely described the situation about the third category. My ideas go in other direction. For me, it is always a great day, when I assist to this competition of young violin players. It is a good training for the jury members and teachers and a good lesson. For the music beginners but also for the musicians, there are irreplaceable experiences, that they need very much for their development. On comparing to their coevals, their quality grows very much. Nowadays, the Kocian competition has an international importance and so its range is very wide. I would like to handle the problem of the competition to be chosen, which was already told by Mr. professor. Responsible are the teachers and even when they do their best, it happens just at the competition, that they weren't lucky with that choice. It is necessary to take a lesson from it for the future. I would like to emphasize the careful work to return to what wasn't done well and to correct the mistakes, as it has been already said by Mrs. Ishikawa. From my point of view, there was a big fervour leading to mistakes in such basic things as intonation, rhythm or sound preciseness. So, I would recommend to the young artists a basic preparation needed to be able to interpret beautiful music and to become master. For this I wish them good luck.

FOURTH CATEGORY

The competition has been finished. The fourth category is always very hard and charged, and so a big fight was expected, because in this category really the best of all play the compositions played by real artists. I think this category has been very successful and that it has finished this year's Kocian competition in a very nice way. We could listen to really top performances. Of course, nothing is perfect, because it always happens something but not important. Maybe, it is given with the atmosphere, which is here traditionally dramatic. Therefore, the total impression taken from the performance is important for us above all, and this was positive for the most cases. Last year's absolute winner's brother Šimon Michal's performance was decisively not a shame for Matouš and he seems to follow his steps. He deserved to be the winner. I can reveal, that after the points have been counted, there was left nothing to discuss about.

This year's competition has been successful. Maybe, the total level was a little low, but after the last year of stars, when there was the 50th competition year, there is no surprise. This time there were not so many competitors. But in spite, the Kocian violinist competition has still a high level and good reputation.

Zásadní otázka zodpovězena!

Rok co rok se v ústecké hudební škole schází výteční hudebníci z celého světa. V běžných rozhovorech se houslistů povětšinou všichni ptají na to, jak dlouho hrají, proč hrají, co hrají... V naší redakci však položili otázku mnohem zásadnější. O její zodpovězení jsme požádali i pár osobností, které byly právě k dostižení. Troufnete si odhadnout, či jsou zde uvedené odpovědi?

Domníváte se, že se přílišným kalafunováním může vznítit smyčec?

Přílišným kalafunováním asi ne. Nevím, já jsem klavíristka. Někdy mám ale takový pocit, že některým adeptům na ceny to jejich dramatickým výkonem hrozí.

Já si myslím, že ano, protože se jedná o rychlý pohyb a tím pádem se smyčec doopravdy vznítit může.

To si pravděpodobně pletete s liščím ohonem, kterým třete o ebonitovou tyč. Smyčec a kalafunování těžko založí oheň.

To byste s tím smyčcem museli velice rychle tahat, aby se vznítit, takže tu je velmi malá pravděpodobnost.

Já si myslím, že se nevznítí, ale že se spíš zaprášíte.

Já myslím, že ne. Nemůžete tam dát tak velké tření, které by to zahřálo na dostačující teplotu, aby se daná látka (v tomto případě koňské žíně) vznítila.

-AJ,AP-

Houslová kariéra českého velikána

Český velikán, průkopník mnoha oborů, všestranně nadaný umělec a vynálezce Jára Cimrman stál na pokraji převratné houslové kariéry. Proč se o tomto nadějném mistru dnes neučíme z knih hudební výchovy, uvádí autorská dvojice Svěrák – Smoljak ve svém semináři „Cimrman před branami hudby:“

Cimrmanův otec, na rozdíl od otce Mozartova, měl k hudbě vysloveně záporný vztah. Malý Cimrman nikdy neslyšel z tatínkovy dílny zpěv. Nevzpomíná si, že by si otec někdy jen tak broukal. Amuzikální živnostník se přece jen dal jednoho dne svou manželkou pohnout k tomu, aby koupil dítěti ve Schlezingerově vetešnictví za poloviční cenu tříčtvrteční housle a dopřál mu vyučování u vídeňského Čecha Vojtěcha Jedličky. Jedlička, houslista promenádního orchestru, dal si totiž u Leopolda Cimrmána – povoláním ševce, ušít svatební oblek. Jeho finanční možnosti nebyly valné a souhlasil tedy s nabídkou, že dá za ušití mistrovi synkovi několik hodin houslové hry. Oblek ho přišel na devět lekcí. Domníval se jistě, že za tu dobu stačí malého Cimrmána naučit nanejvýš smykům po prázdných strunách. Žák jej však brzy vyvedl z omylu. Již ve druhé lekci nebylo na prázdných strunách co procvičovat a Jedlička musel chtít přikročit k prstokladu. Po několika pokusech Cimrman hladce zvládl staccato i detache a intuitivně tíhl k dvojhmatům. V šesté lekci tlačil už učitele do druhé polohy, kde se Jedlička sám pohyboval velmi nejistě. Svatební šaty byly dohotoveny před poslední lekcí. Jedlička s nimi nebyl příliš spokojen, nicméně slíbil, že udělí svému žáku hned po svatbě i zbývající lekci. Nikdo netušil, že potom, co dítě tak hladce zvládlo předchozích osm lekcí, že devátá bude osudová. Došlo totiž k nečekané věci. Nevěsta se v předvečer sňatku rozhodla, že si Jedličku nevezme. Marň se jí vyptávali po důvodech. Vždycky jen zrudla, zamkla se do komory a v pláči odtud volala: „Visí, visí.“ Jedlička nakonec usoudil, že jeho neštěstí zavinil špatně ušitý oblek, který na něm visel, visel. My dnes s odstupem času tolika let jen těžko můžeme posoudit, zda Leopold Cimrman ušil zmíněné šaty dobře nebo špatně. O jeho krejčovském umění víme jen tolik, že byl spíše kalhotářem a do sak se pouštěl velice nerad. Ať tak či tak, Jedlička se rozhodl, že se krejčímu pomstí. Kdyby byl za ušití obleku zaplatil, jistě by chtěl zpátky peníze. Takto si však řekl, že dostane zpět vše, co do mladého žáka vložil. Uvědomíme-li si, s jakou láskou vzpomíná Bedřich Smetana na svého prvního učitele Antonína Chmelíka či Josef Suk na venkovského kapelníka Plachého, pak nám vystoupí temná postava učitele Jedličky v celé své obludnosti. Jára Cimrman líčí poslední hodinu u učitele Jedličky takto:

„Nyní umíš hrát jako obstojný amatér, řekl učitel, chceš-li být však virtuosem, a to ty jistě chceš, musíš vše, co jsi dosud hrál před kobyolkou, hrát i za kobyolkou. Přeji ti mnoho zdaru.“ Já, důvěřuji každému jeho slovu, jsem za odcházejícím učitelem dojatě volal: „Děkuji mnohokrát, pane učiteli!“ a sotva Jedličkovy kroky dozněly, zkusil jsem první takty po způsobu virtuosů. Bylo to žalostné. Vše, co jsem se dosud naučil, to vše náhle nebylo k ničemu. Struny vydávaly pištivé tóny, na něž práce levé ruky neměla nejmenšího vlivu. Jiné dítě by jistě mrštilo housličkami do kouta a snad by je i rozšlapalo. Já však byl houževnatý. Celá léta jsem vytrvale naslouchal skřípotu svého nástroje, nedbaje nadávek, kterými mě častoval můj nehudební otec.“

(převzato z divadelní hry „Cimrman před branami hudby“ od autorské dvojice Svěrák / Smoljak; upraveno PV)

I vážní umělci dovedou být veselí

Těmito slovy uvedl houslista Jaroslav Svěcený předávek koncertu s názvem Vivaldianno MMVIII. A bylo proč přidávat! Páteční večer hostily barokní prostory ústeckého chrámu Nanebevzetí Panny Marie multižánrový projekt, vzniklý kombinací barokní hudby Antonio Vivaldiho s mnoha moderními prvky. Vedle houslí a jim příbuzným nástrojům zde zazněly prvky rockové scény. Autoři projektu, Jaroslav Svěcený a skladatel Michal Dvořák, však neváhali jít ještě dál. Proto jsme mohli slyšet velmi exotické nástroje dalekých zemí- indický sitar, bolivijskou charangu či kenu, djembe a kongo nebo například didgeridoo. Záměrně píšu „slyšet“, neboť na živo se představily pouze kytary, bicí, klávesy a housle. Ostatní nástroje dotvářely hudbu z nahrávky, protože (opět cituji pana Svěceného) „kdybychom zde vystupovali všichni, zaplnili bychom kompletně kostel a diváci by zůstali venku.“ To by prakticky nešlo, kostel byl doslova „vyprodaný“.

Vivaldiho Čtvero ročních dob vystupovalo coby vůdčí motiv ze všech částí, které se však od sebe navzájem velice lišily. Dramatické názvy napovídaly, o jaké zpracování půjde, do které země se v hudbě Vivaldianna zrovna přeneseme. Carnevalissimo tančilo v rytmu jihoamerických domorodců, Indiada zase nahlížela do krajů Gangy a posvátných krav. Autorům se, myslím, podařilo vystihnout skrytý charakter každé skladby a najít pro ni odpovídající prostředí světových exotických instrumentů. Troufám si říci, že Antonio Vivaldi by se zařazením souhlasil.

Dvojice Svěcený a Dvořák nám všem poskytli příležitost podniknout exotickou cestu kolem světa a úspěšně ukázali, že vážná, exotická a moderní hudba nacházejí společnou řeč a tvoří dohromady originální obraz hudební současnosti.

-PV-

Ústecký děkan Vladislav Brokeš hovoří nejen o hudbě v kostelech

Právě jsme slyšeli velmi netradiční koncert. Jak se stavíte k provozování takové hudby v těchto prostorách?

Překročili jsme práh třetího tisíciletí. Hudba provozovaná v kostele by se neměla zastavit pouze na jednom žánru. Umělci dnes hledají způsob, jak umělecky vyjádřit to, co prožívají; s globalizací a rozvojem techniky přicházejí možnosti multižánrové a multietnické hudby. A toto vše v našem chrámu přináší obohacení pro každého.

Jak podle vás ovlivňuje sakrální prostředí zážitky posluchačů?

Člověk vnímá koncert nejen sluchem, ale působí na něj i zrakové vjemy této barokní architektonické památky. Navíc kostely jsou pro nás místem, kde se lidé snaží pozvednout ducha, kde si kladou vyšší otázky. A stejně jako ten-

to chrám pozvedá ducha, pozvedá ho i kvalitní hudba v něm prezentovaná.

Vy osobně tedy jste pro to, aby se koncerty provozovaly v kostelech?

Myslím si, že kostely by měly být otevírány nejen k duchovní hudbě, ale příležitost by měla dostávat také hudba, která k duchu nějakým způsobem táhne. Věřím, že umělec cítí, do kterého prostředí ta či ona hudba patří. Organizátoři a hudebníci pořádající festival Kocianovo Ústí tento cit mají a vědí, co se do chrámu hodí.

Pan Tomášek v úvodu tohoto koncertu říkal, že jste určitě velmi tolerantní člověk. Proto by mne zajímalo, jakou hudbu si rád poslechnete?

Dnešní koncert na mě působil, jakoby do tohoto prostředí přímo patřil. A jinak- ať už u vážné nebo moderní hudby- je pro mě důležité, aby měla v sobě hloubku a krásu. Například si rád poslechnu skupinu Hradišťan.

Takže se příštím rokem opět můžeme těšit na koncerty v kostele?

Chrám a festival Kocianovo Ústí k sobě patří. Mimochodem na našem kůru sám Jaroslav Kocian působil. Věřím, že v příštím roce organizátoři znovu přijdou s nějakými koncerty krásné, hluboké hudby a my budeme rádi, když jim budeme moci umožnit vystoupení zde.

-PV-

Z DENÍKU JAROSLAVA KOCIANA

Při jednom turné jsem zavítal také do Říma. Šel jsem se svým pianistou po Svatopetrském náměstí a mluvili jsme o tom, že Čecha je možno potkat ve všech končinách světa. Například první člověk, se kterým jsem se setkal v Africe, byl Čech, pracoval tam jako průvodce cizinců. Můj kamarád mi ale nevěřil, a tak jsem mu to musel dokázat. Ukázal jsem na prvního člověka, kterého jsem uviděl. Pravděpodobnost byla minimální, ale hned jsem k němu zamířil a zeptal se ho česky: „Pane, nemohl byste mi říci, kolik je hodin?“ Cizinec vytáhl z kapsy hodinky a řekl pěkně po pražsku: „Půl jedný.“ Teprve potom se zarazil. Zřejmě si uvědomil neobvyklost oslovení. Jak se hned vysvětlilo, byl to sochař Vlastimil Amort, který byl tehdy v Itálii na studijní cestě. Do té doby jsem se s ním neznal a nikdy jsem ho předtím neviděl. Inu, svět je malý.

